

Кой събира това множество на върха на балкана? . . . — Това сж *признателнитъ* чада на България, които сж дошле да се помолятъ на гробоветъ на загиналитъ борци за нашето освобождение. На онъзи борци, които на чело съ славния воевода *Хаджи Димитра*, сложиха коститъ си на върхъ балкана и показаха на неприятеля, че е славно да се умрѣ за свободата на милото отечество. . . .

Ето какъ ни описватъ тази ужасна битка: „На 18-й юлий—четвъртъкъ—утрината била ясна и студена. Само на сѣверъ отъ врѣме на врѣме се показвало черно облаче, което давало знакъ, че деньтъ не ще се мине безъ дъждъ. Всичко било весело и радостно при изгрѣването на слънцето, само нашитъ герои — възстаници биле огрижени; тѣ чакали своитъ 14 ранени другари, които сж били изгубили прѣзъ ноцъта въ гората. Насѣдали при голѣмитъ букаци, тѣ си отпочивали отъ голѣмата умора.

Но скоро всички биле разбудени. На западнитъ голи рѣтове—на разстояние 1000-2000 крачки—тѣ видѣли много башибозуци, които идѣли къмъ тѣхъ. Възстаницитъ не мислѣли на това отворено мѣсто да правятъ бой, а да почакатъ раненитъ си другари и тогава да тръгнатъ заедно.

Хаджи Димитъръ, като видѣлъ, че болнитъ ги нѣма, далъ заповѣдь за тръгване. Но всички останали изумени, като чули турската военна трѣба—отъ къмъ сѣверъ, че свири за нападение. Башибозуцитъ отъ къмъ западъ се спустнали съ диви викоуе. Клетитъ възстаници биле заградени отъ всички страни! Куршумитъ се сипѣли като градъ. Тѣ видѣли, че спасение нѣма. . . . Но не